

preferința totdeauna acelor studii care exploatează o parte bine țărnutată a naturei și coprind, cît se poate, numai un gen de cunoștinți.

În adevăr, puterea minții noastre este mărginită și se poate scurge complet numai asupra unei minime părți a lumii : cine caută să cuprindă cu a sa înțelegere prea multe lucruri nu înțelege la urmă nimic dintr'însele, și cu cît cercul de cercetare al său se lărgeste, tot cu atît crește și superficialitatea. Fiindcă dar fiecare în parte nu putem ști decît foarte încurcat prea multe de odată, ar trebui să procedăm astfel ca macar cu toții la un loc să pricepem limpede cît se poate mai mult din lume : omenirea în asemenea caz ar poseda macar ea aceia ce fiecare om în parte zadarnic s'ar sili să cîștige. Și dacă este dreaptă o asemenea dorință, apoi putem pune ca datorië pentru acel ce se devotează muncii intelectuale ca să-și aleagă un cerc cît se poate mai strîmt de activitate. Diletantismul literar este negreșit inevitabil pentru oricare om, și curiozitatea ne împinge fără voea noastră să cuprindem cu mintea cît se poate mai mult ; o cultură enciclopedică este poate chiar necesară pentru fiecare specialist : însă o privire limpede în natură nu ni este permisă decît într'o mică parte a aceștea, și tot omul este dator să aducă obolul său de cunoștinți precize la comoara de știință a omenirii.

Odată admis că trebuie să ne mărginim cercul de activitate, urmează de la sine că țărnutirea cea mai bună este cea după genurile literare ; pentru că noi,